

ת"פ 53940/01/13 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ציון סהראי, הנאשם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53940-01-13 מדינת ישראל נ' סהראי
בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ציון סהראי

הנאשם

הכרעת-דין

לנאשם מיוחסות בכתב-האישום עבירות של פציעה בנסיבות מחמירות, תקיפת קטין ושיבוש מהלכי משפט. לאחר ניהול הוכחות, אני רואה לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירה של תקיפת קטין שיוחסה לו, וזאת נוכח קיומו של ספק סביר בדבר מודעותו של הנאשם לקטינותו של המתלונן בעת הרלוונטית. עם זאת, אני מרשיעה את הנאשם בשתי העבירות הנוספות שיוחסו לו בכתב-האישום: פציעה בנסיבות מחמירות ושיבוש מהלכי משפט.

כתב-האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב-אישום המייחס לו עבירות של פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 335 בנסיבות סעיף 334 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); תקיפת קטין לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין; ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק.

בקצרה אומר כי בהתאם לנטען בכתב-האישום, בעת הרלוונטית היה הנאשם בעל קיוסק בבית-שמש, ואילו המתלונן היה קטין. ביום שישי 5.11.2010 בשעה 16:00 לערך, ניגש המתלונן לרוקן שני פחי אשפה בפח גדול אחר בהמשך הרחוב. הנאשם ניגש למתלונן בעת שהאחרון אחז בפחי האשפה וטפח בפניו. בתגובה, המתלונן קילל את הנאשם וסירב להרים את הזבל שנשפך מהפח. לאחר שהמתלונן חזר לכיוון הקיוסק, רץ אליו הנאשם עם בקבוק זכוכית בידו, והניף את בקבוק הזכוכית לעבר ראשו של המתלונן בכוונה להכותו. המתלונן התגונן באמצעות ידיו, ובקבוק הזכוכית פגע בידו. הנאשם היכה שוב את המתלונן באמצעות בקבוק הזכוכית בראשו. כתוצאה מהמכה, נפצע המתלונן בראשו שם נגרם לו חתך באורך של 4 ס"מ ובעומק המגיע עד עצמות הגולגולת, והוא נזקק לתפרים. בסמוך לאחר המעשים האמורים, הציע הנאשם כסף למתלונן כדי שלא יגיש כנגדו תלונה במשטרה, וכן ביקש מהמתלונן לספר לרופא שטיפל בו בטר"ם, כי נפצע עקב כך שהחליק. לפי הנטען, במעשיו המתוארים פצע הנאשם אדם שלא כדן כשהוא נושא נשק קר; הפעיל כוח על קטין במישרין ושלא בהסכמתו וגרם לו חבלה של ממש; וכן עשה פעולות כדי למנוע הליך שיפוטי.

עמוד 1

המענה לאישום, יריעת המחלוקת ומסכת הראיות

2. בתשובתו לכתב-האישום לא חלק הנאשם על עצם פציעתו של המתלונן, אולם טען כי לא היה לו קשר לכך. לפי הטענה, במועד הרלוונטי שהה הנאשם בתוך חנות המכולת שלו (המכונה בכתב-האישום "קיוסק"). ממילא, הוא לא בא בעימות כלשהוא עם המתלונן ולא תקף אותו. הנאשם טען כי כאשר יצא מחנות המכולת, הוא הבחין שהמתלונן נפגע מסיבה שלא היתה ידועה לו. הנאשם הכיר את המתלונן כלקוח מזדמן בשכונה, ומתוך אזרחות טובה הציע להסיע אותו לטר"ם, בלא שהציע לו פיצוי כספי כלשהוא. הנאשם הכחיש מחוסר ידיעה את גילו של המתלונן. גרסת הנאשם לפני היתה כי הטענה לפיה תקף את המתלונן ולאחר מכן הציע לו כסף לבל יתלונן במשטרה, הינה עלילת-שווא מטעם המתלונן שכל תכליתה סחיטת כסף מהנאשם.

3. הצדדים הגישו בהסכמה מספר ראיות בכתב שלא באמצעות עדים, שכללו מסמכים רפואיים, תצלומים ומזכרים (ת/ 3 עד ת/ 5). בנוסף, הוגשה לי בהסכמת הצדדים קלטת העימות בין הנאשם למתלונן בחקירת המשטרה בה צפית במלואה (ת/ 6) וכן דו"ח ביצוע עימות (ת/ 6א).

מטעם התביעה העידו בבית-המשפט שני עדים: המתלונן וכן עד-התביעה מנגיסטו מקוריה הקרוי גם בשם "אריאל". עד זה ביקש בעדותו לפני להיקרא בשמו "מנגיסטו". לפיכך, אתיחס אליו בדבריי להלן בשם האמור, על-אף שהצדדים כינו את העד הנ"ל במהלך המשפט בשם "אריאל". מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו.

העדויות ובחינת אמינותן

4. מהעדויות שנשמעו לפניי ומהמסמכים בכתב עלה כי האירועים נשוא כתב-האישום היו בנויים ממספר מקטעים על ציר הזמן: הראשון, פציעת המתלונן מחוץ לחנות המכולת של הנאשם בשעת אחר הצהריים ביום שישי (5.11.2010). השני, הסעת הנאשם את המתלונן לטר"ם בהמשך אותו היום, לצורך קבלת טיפול רפואי. השלישי, פגישה בין המתלונן לנאשם ליד בית הוריו של הנאשם בהמשכו של אותו יום שישי, לאחר שהמתלונן יצא מבניין טר"ם. רביעי, מפגש בין המתלונן לנאשם בחנות המכולת של הנאשם ביום ראשון בבוקר (7.11.2010). ולבסוף, הגשת תלונה במשטרה על-ידי המתלונן כנגד הנאשם ביום שני בבוקר (8.11.2010). להלן אתיחס לכל אחד מהמקטעים האמורים במסגרת בחינת העדויות שנשמעו לפניי.

עדות המתלונן (עד תביעה מס' 1)

(א) פרטי עדותו של המתלונן בבית-המשפט

5. המתלונן, שגילו כיום כבן 21, היה קטין כבן 17 ו-10 חודשים בעת האירועים נשוא כתב-האישום (המתלונן הינו יליד 1992 ואילו פציעת המתלונן התרחשה לפי הנתען ביום 5.11.2010). המתלונן העיד כי בתקופה הרלוונטית לכתב-האישום, עבד ביחד עם חבר בשם נ א בקיוסק הממוקם ממול לחנות המכולת של הנאשם בבית-שמש.

6. בכל הנוגע למקטע הראשון (הפציעה ביום שישי)- המתלונן העיד לפניי כי ביום שישי, 5.11.2010, לקראת סוף יום העבודה בשעה 16:00, הוא הלך לרוקן שני פחי זבל של הקיוסק בפח מרכזי סמוך. אותה עת, הנאשם ישב עם כמה

חברים מחוץ לחנות המכולת שלו. לדברי המתלונן, הוא לא יודע אם הנאשם היה שיכור, אבל היתה שם "אווירה של אלכוהול". לשאלת בית-המשפט, הבהיר המתלונן כי כוונתו לכך שהיו שם חברים של הנאשם, והם עשו "חאפלה קטנה עם הרבה אלכוהול...ימי שישי זה בדרך כלל ככה אצלו. הם עושים גם על האש ושותים אלכוהול" (עמ' 10 ש' 5; עמ' 19, ש' 29; עמ' 21, ש' 27 לפרוטוקול). הנאשם דחף את המתלונן עם הפחים ללא סיבה ממשית, וכתוצאה מכך תכולת פחי הזבל נשפכה על הקרקע. בתגובה, המתלונן קילל את הנאשם במילים "בן זונה". הנאשם ענה למתלונן במילים "אתה מקלל את אמא שלי", דחף אותו ואמר לו להרים את הזבל. המתלונן סירב לכך. כשחזר המתלונן לאחר שרוקן את הפחים, הנאשם רץ לעברו עם בקבוק בירה בידו, והיכה את המתלונן בראשו באמצעות בקבוק הבירה, כאשר תחתיתו של הבקבוק פגעה בחלק האחורי של הראש. הבקבוק לא נשבר, אולם למתלונן נגרם חתך עמוק בחלק האחורי של ראשו והוא החל לדמם. (עמ' 10 ש' 5 ואילך; עמ' 13, ש' 1; עמ' 18, ש' 10 לפרוטוקול). לדברי המתלונן, בעת שהנאשם התקרב אליו, הוא ניסה להגן על הראש באמצעות ידו וחסף מכה גם שם (עמ' 12, ש' 26-31 לפרוטוקול). בעדותו לפני טען המתלונן כי היו עדי ראייה לכך שהנאשם תקף אותו בראשו באמצעות בקבוק בירה, שכן בחוץ ישבו חבריו של הנאשם וכן תושבים מהשכונה. עם זאת, לטענת המתלונן הוא לא הכיר את חבריו של הנאשם בשמותיהם והם עזבו את המקום מיד כשראו את "הבלאגן". אשר לתושבי השכונה, אף אותם המתלונן לא הכיר בשמותיהם. לפי הנטען, הם סירבו בדיעבד להגיע עם המתלונן למשטרה שכן לא רצו להסתבך עם הנאשם (עמ' 17, ש' 18-19; עמ' 20, ש' 8 לפרוטוקול).

לפי עדותו של המתלונן לפני, כאשר הנאשם ראה כי המתלונן מדמם מראשו, הוא ניסה להכניסו למחסן שלו, אמר למתלונן כי יביא לו מים וכן אמר שהוא מצטער על מה שעשה. בתחילה, המתלונן סירב להיכנס למחסן כי פחד שהנאשם ירביץ לו. עם זאת, לפי הנטען, נא שהינו חברו של המתלונן, ביקש מהמתלונן לאפשר לנאשם לעזור ולקחת אותו לטר"ם לצורך קבלת טיפול רפואי. יוער כי בחקירה חוזרת הבהיר המתלונן כי החבר, נא, לא ראה את התקיפה עצמה אלא רק את הדימום מראשו של המתלונן לאחר מעשה (עמ' 19, ש' 21-22 לפרוטוקול).

7. בכל הנוגע למקטע השני (הנסיעה לטר"ם וקבלת טיפול רפואי ביום שישי)- לדברי המתלונן, כרבע שעה לאחר פציעתו על-ידי הנאשם, הגיע אדם שהנאשם הציגו כקרוב-משפחה שלו. אין חולק כי זהותו של אדם זה אינה ידועה למאשימה (להלן: קרוב המשפחה של הנאשם). הנאשם אמר למתלונן: "אם תלך למשטרה יהיה איתי בלאגן, אני מצטער, יש לי עסק, תבין אותי, זה לא היה בכוונה, זה היה בגלל האווירה של האלכוהול" (עמ' 10 ש' 16-17; עמ' 13, ש' 8-9 לפרוטוקול). קרוב המשפחה של הנאשם אמר למתלונן: "אל תדאג, הוא [הנאשם-ד.כ.ל] יביא לך כסף אם אתה צריך...אם תלך למשטרה אז יקרו לך דברים לא נעימים". השלושה (הנאשם, קרוב-המשפחה והמתלונן) נכנסו לרכב של הנאשם, ונסעו יחדיו לטר"ם. לדברי המתלונן, הוא השתכנע במהלך הנסיעה המשותפת לא ללכת למשטרה, וגם הסכים לקבל כסף מהנאשם. הנאשם הסביר זאת בכך שכאשר היה ברכב, הוא פחד שאם יסרב להצעה לא ללכת למשטרה ולקבל כסף "מי יודע מה יקרה לי" (עמ' 10 ש' 20 לפרוטוקול). לטענת המתלונן, באותו שלב הנאשם הציע לו ₪ 1,000, אולם המתלונן ביקש תחילה לגשת לקבלת טיפול רפואי. הנאשם אמר למתלונן לא לדאוג, שיבוא אליו לעסק והוא ייתן לו אוכל ושתיה, "רק אל תגיד למשטרה ואם הרופא ישאל אותך אז תגיד שהחלקת על בננה או שהחלקת על המדרכה" (עמ' 10, ש' 27 לפרוטוקול). כאשר המתלונן נכנס לבניין טר"ם נכנס יחד עימו אדם נוסף אחד לפחות, ולכך אתייחס בהמשך הדברים. לפי עדותו של המתלונן, הוא סיפר לרופא בטר"ם כי נפצע בעקבות כך שהחליק, כפי שהנאשם ביקש ממנו לומר. לדברי המתלונן, הרופא לא האמין לו ואמר שזה לא נראה פצע של החלקה (עמ' 10 ש' 28 לפרוטוקול).

8. בכל הנוגע למקטע השלישי (הנסיעה מטר"ם והמפגש ליד בית הוריו של הנאשם ביום שישי)- לדברי המתלונן,

כרבע שעה לאחר שהרופא סיים לעשות תפרים בראשו, הגיע לטר"ם מנגיסטו שלטענת המתלונן הוא חבר של הנאשם (עמ' 15, ש' 5-6 לפרוטוקול). בהמשך, מנגיסטו נתן בידו של המתלונן שטר של 200 ₪ ואמר לו: **"זה מתנה מציין [הנאשם-ד.כ.ל]"**, וכן הוסיף וביקש מהמתלונן להגיע לחנות של הנאשם ביום ראשון כדי שהנאשם יביא לו את היתרה בסך 800 ₪ (עמ' 10 ש' 29-30; עמ' 15, ש' 8; עמ' 17, ש' 32 לפרוטוקול). המתלונן סירב לקחת את ה-200 ₪ מידיו של מנגיסטו, וביקש לדבר תחילה עם הנאשם. בעקבות כך, מנגיסטו הסיע ברכבו את המתלונן לבית בו שהה הנאשם אותה עת (יוער כי מעדויותיהם של מנגיסטו והנאשם לפניי עלה כי מדובר בבית הוריו של הנאשם). לדברי המתלונן, במהלך הנסיעה מטר"ם לבית ההורים של הנאשם, אמר לו מנגיסטו: **"אל תדאג, ציין [הנאשם-ד.כ.ל] ידאג לך והוא מצטער על מה שקרה. זה לא היה באווירה שהוא היה שפוי. הוא היה לא שפוי, הוא שתה אלכוהול, תבין אותו, אל תעשה לו בלגן, אמא שלו חולה ויש לו בעיות ודברים כאלה"** (עמ' 11, ש' 9-11; עמ' 13, ש' 32 לפרוטוקול). כאשר הגיעו לבית הוריו של הנאשם, ירד הנאשם למטה ואז התנהלה שיחה בינו לבין המתלונן מחוץ לרכב, כאשר מנגיסטו עצמו נשאר ברכב. לדברי המתלונן, הנאשם הבטיח שישלם לו 1,000 ₪. המתלונן ביקש מהנאשם שישלם לו את הכסף מיד, ואילו הנאשם השיב למתלונן שישלם לו כעת 200 ₪ ליום שבת, ואילו את ה-800 ₪ הנותרים ישלם לו ביום ראשון כי אין עליו די כסף. המתלונן סירב לקחת את ה-200 ₪ וענה לנאשם כי יבוא ביום ראשון כדי לקחת את מלוא ה-1,000 ₪ שהנאשם הבטיח לו (עמ' 11, ש' 13-15 ו-30; עמ' 14, ש' 32-33; עמ' 15, ש' 1-2; עמ' 18, ש' 1-2 לפרוטוקול).

9. בכל הנוגע למקטע הרביעי (המפגש במכולת של הנאשם ביום ראשון) - לפי עדות המתלונן במשפט, ביום ראשון בבוקר הוא ניגש לחנות המכולת של הנאשם כדי לבקש את ה-1,000 ₪ שהנאשם הבטיח לו ביום שישי קודם לכן. בעת שנכנס לחנות המכולת, הוא ראה שם את מנגיסטו ואת הנאשם. המתלונן שאל את הנאשם היכן הכסף שהבטיח לו והנאשם ענה לו: **"אין לי, יש לי חשמל לשלם, יש לי חובות על הראש, תבוא מחר"** (עמ' 11, ש' 32-33 לפרוטוקול). לדברי המתלונן לפניי, מספר שעות לאחר מכן, המתלונן נתקל באותו קרוב משפחה של הנאשם שדיבר עימו ביום שישי לאחר הפציעה. אותו קרוב משפחה של הנאשם אמר למתלונן: **"תזהר לא ללכת למשטרה ולא לעשות טעויות", "אם תלך למשטרה יהיו לך בעיות" ... "אל תלך, אם תלך תנסה ללכת, לא יהיה כ"כ נעים, אנחנו מכולת, אנחנו מעסיקים אנשים מסוכנים פה, עובדים בבניין"** (עמ' 11, ש' 19-20; עמ' 12, ש' 2 ו-8-9 לפרוטוקול).

אומר כבר כעת כי בחקירת המשטרה, טען המתלונן כי כאשר הגיע לחנות המכולת של הנאשם ביום ראשון, מנגיסטו היה זה שהתערב ואמר למתלונן בנוכחות הנאשם כי: **"אם אני אלך למשטרה אז יחכו לי אנשים מתחת לבית"** (נ' 2, ש' 34). כאשר בא-כוח המאשימה שאל על כך את המתלונן בחקירה ראשית, השיב המתלונן שהוא זוכר עימות, אך נוכח הדברים שאמר במשטרה והוקראו לו באולם בית-המשפט, הוא אינו זוכר האם הדברים נשמעו מפי מנגיסטו או מפי קרוב-המשפחה של הנאשם (עמ' 16, ש' 1-2; עמ' 21, ש' 1 לפרוטוקול).

10. בכל הנוגע למקטע האחרון (הגשת התלונה של המתלונן במשטרה ביום שני) - המתלונן הסביר כי לאחר שקיבל איומים לבל יתלונן במשטרה, ולאחר שהנאשם נמנע מלשלם לו את הכסף שהבטיח לו, הוא חשש מהאיומים ואמר לעצמו: **"בטח זה מאיים עליי וזה משקר עליי"** (עמ' 12, ש' 2-3; עמ' 17, ש' 21-23 לפרוטוקול). לאחר שהתייעץ עם חבר ואחיו, החליט כי **"הכי בטוח ללכת למשטרה ולהגיש תלונה ולא להרגיש מאוים"**. לדברי המתלונן: **"... אני חששתי וראיתי שהוא מאיים עליי ולא ידעתי איך להתמודד עם זה ולא רציתי להרגיש מאוים ולכן החלטתי ללכת למשטרה"** (עמ' 21, ש' 1 ואילך לפרוטוקול). לשאלת בא-כוח המאשימה, שלל המתלונן מכל וכל אפשרות כי העליל על הנאשם עלילת שווא או כי ניסה לסחוט כספים ממנו. לפי דבריו: **"לא היה לי אינטרס בכלל לבוא לציין"**

[הנאשם-ד.כ.ל]. אני עובד לידו ולא היה לי שום דבר נגדו. אם היינו חברים וידידים טובים, למה שאני אבוא ואעיד נגדו ואגיד שהוא עשה דברים שלטענתי הוא לא עשה".

(ב) בחינת אמינות עדותו של המתלונן

11. באופן כללי, אומר כי עדותו של המתלונן הותירה רושם משכנע ואמין. מדובר בעדות שהיתה עקבית וסדורה. ניכר היה כי המתלונן העיד בבית-המשפט על האירועים כפי שהשתמרו בזיכרונו. הוא תיאר דברים כהווייתם ונמנע מהשחרת הנאשם לשווא. כך למשל, המתלונן העיד כי הנאשם ביקש את סליחתו וכן הסיע אותו לטר"ם לצורך קבלת טיפול רפואי. כמו כן, בעדותו לפני נמנע המתלונן מלייחס לנאשם עצמו אמירת דברי אימים לבל יתלונן במשטרה (כמפורט לעיל, המתלונן ייחס את דברי האימים בעיקר לקרוב-המשפחה של הנאשם). אוסיף כי התרשמתי שהמתלונן דבק באמת ותיאר דברים כהווייתם, אף כאשר הדבר עלול היה להאיר אותו-עצמו באור בלתי חיובי. כך למשל, המתלונן העיד כי קילל את הנאשם במילים "בן זונה" בטרם הנאשם תקף אותו באמצעות בקבוק הבירה. בנוסף, המתלונן אישר בעדותו כי בתחילה הסכים להצעתו של הנאשם לקחת כסף ולא להתלונן במשטרה. זאת ועוד; לשאלת בית-המשפט ולאחר שהוקראו לו הדברים שמסר במשטרה, אישר המתלונן כי יתכן שניסה תחילה להתמקח עם הנאשם על סכום הכסף שישולם לו (לכך אשוב ואתייחס בהמשך הדיון). הנה כי כן, עדותו של המתלונן לפני הותירה רושם אמין ומשכנע מתוכה.

12. לאמינות גרסתו של המתלונן ניתן למצוא חיזוקים חיצוניים במסמכים שהוגשו על-ידי הצדדים בהסכמה, וזאת בנוגע לשתי נקודות מהותיות: ראשית, בטופס הרפואי של טר"ם מיום האירוע אשר חתום על-ידי הרופא המטפל (ת/ 3 מיום 5.11.2010), נרשם כי המתלונן הגיע לקבלת טיפול רפואי עקב חתך באורך של 4 ס"מ שעומקו מגיע "ע" לעצמות של הקרקפת", וכי המתלונן נזקק ל- 6 תפרים (הם מתועדים בלוח צילומים ת/ 4 שצולם ביום 11.11.2010). מדובר בסוג פציעה שמתאים לגרסת המתלונן בדבר הכאתו בראש באמצעות חפץ קשה, שיכול היה להוביל לפתיחת חתך עמוק בראש.

שנית, באותו טופס רפואי של טר"ם (ת/ 3) רשם הרופא המטפל במשבצת "מה קרה" את ההסבר: "נפל עקב שהחליק". במשבצת "מתי קרה" נרשם: "לפני כחצי שעה לפני שהתקבל". בהתייחס לדברים אלה, קיים בתיק מזכר של חוקרת משטרתית מיום 23.11.2010 ששוחחה בטלפון עם הרופא שטיפל במתלונן בטר"ם. במזכר נרשם כי לאחר שהרופא עיין בתיעוד הרפואי, הוא מסר לחוקרת שהוא זוכר טוב מאד את המקרה, שכן המתלונן סיפר לו שנפל, ואילו הרופא השיב למתלונן שזה נראה חתך מחפץ חד בגלל צורת החתך, העומק ומיקום החתך. לשאלת החוקרת, הרופא מסר שכאשר המתלונן נכנס לטיפול, נכנס יחד עימו בחור נוסף אך הוא לא שאל לקשר ביניהם. יוער כי מזכר זה הוגש בהסכמת הסנגור, ומכאן שאין מחלוקת לגבי האמור בו. דברי הרופא במזכר הנדון מחזקים את גרסת המתלונן, הן לעניין סיבת הפציעה הנעוצה בהכאתו בראש באמצעות חפץ (ולא נפילה או החלקה); הן לעניין טענת המתלונן כי שיקר לרופא לפי בקשת הנאשם, וסיפר כי החליק אולם הרופא לא האמין לו; והן לעניין טענת המתלונן כי היה עימו בבניין טר"ם אדם נוסף שנכנס עימו לרופא.

למען שלמות התמונה, אוסיף ואומר כי ניתן למצוא חיזוקים לגרסת המתלונן בנוגע לנקודות מהותיות נוספות, וזאת בעדויותיהם של מנגיסטו ושל הנאשם עצמו. על כך יפורט בהמשך הדברים.

13. הסנגור התייחס בסיכומיו בעל-פה לסתירות נטענות בין דבריו של המתלונן בבית-המשפט לבין גרסת המתלונן כפי שנמסרה בשתי ההודעות שנגבו ממנו במשטרה (נ/1, נ/2). עוד התייחס הסנגור לתהיות שונות שנגעו לאופן התנהלותו של המתלונן. בהתייחס לטענות אלה אומר תחילה כי הסנגור נמנע מלחקור את המתלונן במסגרת חקירתו הנגדית על מרביתן המכריע של הסתירות והתהיות להן טען בשלב הסיכומים. הדבר עלול לפעול כנגד אמינות גרסתה הנגדית של ההגנה בעניין זה (ראו: דברי כב' השופט (כתוארו אז) שמגר בע"פ 875/76 בור נ' מדינת ישראל, פ"ד לא(2) 785, 792 (1977)).

14. מכל מקום, בחנתי את טענותיו האמורות של הסנגור לגופן. ניתן לומר כי בעניינים משמעותיים רבים, עדותו של המתלונן בבית-המשפט תואמת את גרסתו בחקירה - הן במסגרת הדברים שמסר בעימות המצולם עם הנאשם (ת/6) והן במסגרת הדברים שמסר בהודעותיו (נ/1, נ/2). בנקודות מסוימות ניתן למצוא אי-התאמות בין עדות המתלונן בבית-המשפט לבין הדברים שמסר בהודעות המשטרתיות. עם זאת, אני סבורה כי לא מדובר בסתירות מהותיות היורדות לשורש אמינות גרסתו של המתלונן, וכי ניתן להסבירן בכך שהמתלונן מסר את עדותו בבית-המשפט בחלוף כשלוש שנים וחצי מאז קרות האירועים נשוא כתב-האישום, ובחלוף כחודש וחצי מאז רענון זכרונו במשרדי הפרקליטות (המתלונן העיד כי לא עיין בהודעותיו המשטרתיות בסמוך לפני מתן עדותו לפני: עמ' 16, ש' 9-8; עמ' 46, ש' 10 לפרוטוקול). להלן מספר דוגמאות מרכזיות לסתירות אליהן התייחס הסנגור בסיכומיו:

ראשית, הסנגור הצביע על כך שבעדותו של המתלונן במשפט הוא טען כי הנאשם נכנס עימו לחדר הרופא בטר"ם. לעומת זאת, במשטרה טען המתלונן כי קרוב-המשפחה של הנאשם שאיים עליו קודם לכן לבל יתלונן במשטרה, הוא אשר נכנס עימו לחדר הרופא. בהתייחס לכך אומר כי הסיבה לפער האמור יכולה להיות מוסברת בחלוף הזמן מאז האירוע ועד למסירת העדות במשפט. מאחר שגרסת המתלונן במשטרה נמסרה ימים ספורים לאחר האירוע, יש להניח כי הגרסה במשטרה היא המשקפת נכונה את אשר אירע בהקשר הנדון (קרי- מי שנכנס עם המתלונן לחדר הרופא לא היה הנאשם, אלא קרוב-המשפחה שלו שלטענת המתלונן איים עליו קודם לכן שלא להתלונן במשטרה).

שנית, הסנגור הצביע על כך שמעדות המתלונן במשפט ניתן להבין כי לטענת המתלונן, מנגיסטו הציע לו 200 ₪ וזאת לאחר שכבר יצאו מבניין טר"ם. לעומת זאת, מהודעתו של המתלונן במשטרה (נ/2) ניתן לכאורה להבין כי מנגיסטו הציע למתלונן 220 ₪, וזאת לפני שיצאו מבניין טר"ם. עוד טען הסנגור כי בעוד שבבית-המשפט טען המתלונן כי הוא ומנגיסטו נסעו לבדם לבית הוריו של הנאשם, הרי במשטרה טען המתלונן כי ברכב של מנגיסטו ישב גם קרוב המשפחה של הנאשם שקודם לכן איים עליו לבל יתלונן במשטרה. אף בהקשר הנדון ניתן להניח כי הפערים בין העדות במשפט לבין העדות במשטרה נעוצים בחלוף הזמן. המתלונן עצמו אישר בעדותו לפני כי הוא זוכר היום "**פרטים גדולים, לא קטנים, מי היה ואיזה שעה**" (עמ' 16, ש' 7 לפרוטוקול). בהתחשב בכך, יש להניח כי הגרסה שמסר המתלונן במשטרה בסמיכות זמנים לאירוע, מדויקת יותר בפרטיה (קרי- קרוב המשפחה של הנאשם הצטרף לנסיעה של המתלונן ומנגיסטו לבית הוריו של הנאשם). תמיכה למסקנה האמורה ניתן למצוא בהודעתו של מנגיסטו במשטרה, ממנה עולה כי קרוב המשפחה של הנאשם אמנם הצטרף לנסיעה האמורה (ת/8, ש' 64-63 ו-90). מכל מקום, אני רואה להדגיש כי העיקר בעיניי הוא שהמתלונן נותר עקבי לאורך כל הדרך בטענתו לפיה מנגיסטו הציע לו סכום כסף מטעם הנאשם (200 ₪ או 220 ₪), אך הוא סירב לקבל את הכסף וביקש לשוחח תחילה עם הנאשם, ולפיכך מנגיסטו הסיע את המתלונן אל הנאשם.

15. כאמור, הסנגור עורר בטיעונו לפני תהיות שונות בנוגע לאופן התנהלותו של המתלונן באירועים נשוא כתב-האישום, וטען כי הדבר אינו מאפשר מתן אמון בגרסת המתלונן. לאחר שבחנתי את טענות הסנגור, אני סבורה כי דין

טענותיו להידחות שכן בעדותו של המתלונן ניתן למצוא הסברים משכנעים למכלול התהיות אליהן התייחס הסגנון בסיכומיו:

ראשית, המתלונן הבהיר כי מיד לאחר פציעתו על-ידי הנאשם הוא פחד להיכנס למחסן של הנאשם כדי לשטוף את הדם, שכן פחד שהנאשם יוסיף להרע לו שם. המתלונן הסביר שעל-אף הפחד האמור, הוא הסכים לנסוע ברכבו של הנאשם וקרוב משפחתו לטר"ם, שכן היה זקוק לטיפול רפואי ולא היה לו כסף להזמין אמבולנס על-חשבונו (עמ' 19, ש' 11-12 לפרוטוקול). הסבר זה נראה משכנע בעיניי, בשים לב לכך שלא היתה מחלוקת לפניי שהמתלונן אותה עת היה קטין שחי במנותק מהוריו, חסר עבודה קבועה והתקשה לפרנס את עצמו (אשוב לכך בפיסקה 28 להלן).

שנית, מעיון בהודעתו המשטרית הראשונה של המתלונן מיום 8.11.2010 (נ/ 1) עולה כי בתלונה הראשונה שהמתלונן הגיש במשטרה, הוא לא הזכיר כלל את הטענה לפיה הנאשם הציע לו כסף כדי שלא יתלונן כנגדו. באותה תלונה ראשונה, המתלונן גם לא סיפר על דברי האיזמים שנשמעו מפי אחרים בסביבתו של הנאשם לבל יתלונן במשטרה. המתלונן נשאל על כך על-ידי בא-כוח המאשימה בחקירה ראשית, והסביר זאת כדלקמן: **"את זה לא אמרתי במשטרה כי...הגעתי להחלטה שהרגשתי מאוים אז אמרתי אני אלך בלי מה שהוא אמר"** (עמ' 12, ש' 11-12 לפרוטוקול). המתלונן הוסיף: **"...חששתי בהתחלה, הייתי מבוהל ממה שהיה, מהמכה עדיין, היה לי גם הלם, לא עבדתי כמה ימים, לא היה לי כ"כ אוצר מילים להגיד ולתאר. רציתי להגיד 'קיבלתי מכה וזה המצב'. בחקירה השנייה התחלתי לפרט הכל מהתחלה"** (עמ' 15, ש' 14-16 לפרוטוקול).

הסברים אלה אמינים בעיניי. בחינת מהלך החקירה בתיק מעלה כי המתלונן הגיש במשטרה תלונה ראשונה קצרה יחסית ביום 8.11.2010. מספר ימים לאחר מכן, ביום 11.11.2010 בשעה 10:30 נערך עימות בין הנאשם למתלונן בתחנת המשטרה, במהלכו הכחיש הנאשם באוזני המתלונן כי פצע אותו ואף טען כי המתלונן מנסה לסחוט ממנו כסף. באותו עימות, המתלונן עמד בתוקף על טענתו לפיה הנאשם היכה אותו בראשו באמצעות בקבוק בירה. המתלונן מסר בעימות כי הנאשם הציע לו כסף כדי שלא יתלונן, וכי איום שלא להגיש תלונה במשטרה (ת/ 6א). כשעה לאחר אותו עימות, בשעה 11:28, נגבתה מהמתלונן הודעתו השנייה במשטרה (נ/ 2). באותה הודעה מסר המתלונן עדות מפורטת, והעלה הן את הטענה שהנאשם הציע לו כסף לבל יתלונן, והן את הטענה כי גורמים בסביבתו של הנאשם איימו עליו לבל יגיש תלונה במשטרה. באותה הודעה משטרית, נשאל המתלונן על-ידי החוקרת המשטרית מדוע לא סיפר על כך קודם לכן, והמתלונן מסר הסבר דומה לזה שנמסר לפניי (נ/ 2, ש' 39-41). בשים לב לגילו הצעיר של המתלונן בעת גביית ההודעות המשטריות (פחות מגיל 18); בהתחשב בגרסת המתלונן כי חש מאוים, אותה מצאתי אמינה; ובהתחשב באופן מהלך החקירה כאמור לעיל; אינני סבורה כי יש להפחית מאמינות עדותו של המתלונן רק בשל העובדה שהוא לא העלה את הטענות הנדונות כבר בתלונה הראשונה מיום 8.11.2010, אלא פירט אותן בעימות ובהודעה המשטרית המפורטת שנגבתה מספר ימים לאחר מכן (יום 11.11.2010).

שלישית, המתלונן נשאל על-ידי בא-כוח המאשימה בחקירה ראשית, מדוע לפי גרסתו-שלו הסכים בתחילה לקבל מהנאשם כסף כדי לא להתלונן במשטרה. המתלונן הסביר כי הצעתו הראשונה של הנאשם לשלם לו כסף כדי שלא יתלונן במשטרה, הועלתה כאשר הנאשם וקרוב-משפחתו הסיעו את המתלונן ברכבו של הנאשם לקבלת טיפול רפואי בטר"ם בסמוך לאחר הפציעה. לדברי המתלונן: **"כשהייתי ברכב עם ציון [הנאשם-ד.כ.ל] ודוד שלו פחדתי, כל מה שהוא אמר לי הייתי אומר 'כן'. גם אם הוא היה אומר לי לעזור לאמא שלו, הייתי אומר כן. הייתי בתוך האוטו ופחדתי שהוא יכאיב לי בצורה מסוימת"** (עמ' 17, ש' 18-26 לפרוטוקול). בא-כוח המאשימה הוסיף והקשה על המתלונן מדוע לאחר היציאה מטר"ם ביום שישי וכן ביום ראשון שלאחר מכן, הוא הוסיף לבקש מהנאשם את הכסף

שהבטיח לו, ולא פנה כבר אז להתלונן במשטרה. המתלונן הסביר זאת כדלקמן: "הוא פיתה אותי בסך הכל. הוא נתן לי כאילו מתנה אבל אמר לי תבוא ביום ראשון" (עמ' 18, ש' 6 לפרוטוקול). בהמשך העדות, נשאל המתלונן על-ידי בית-המשפט אודות האמור בהודעתו השנייה במשטרה, במסגרתה סיפר המתלונן כי בתחילה הוא הסכים לקבל כסף מהנאשם כדי לא להתלונן נגדו במשטרה, אולם ביקש מהנאשם סכום של 1,500 ₪ ואילו הנאשם השיב למתלונן כי הוא מוכן לשלם לו רק 1,000 ₪, והמתלונן הסכים לכך (נ/ 2, ש' 29-32). בהתייחס לדברים האמורים, השיב המתלונן כי אינו זוכר היום שניסה להתמקח בשעתו על גובה הסכום שהנאשם ישלם לו, אולם אישר כי אם אמר כך במשטרה בסמיכות-זמנים לאירוע, הרי סביר שכן היה (עמ' 20, ש' 17 לפרוטוקול). כשנתבקש על-ידי בית-המשפט להסביר התנהלות זו, העיד המתלונן כך:

"אני חושב שבגלל שהייתי קטין ומתחת לגיל 18, אני חושב. אני לא בטוח שהייתי מתחת לגיל 18. הוא פיתה אותי עם כסף וגם המצב הכלכלי שלי היה קשה... הייתי מסוכסך עם ההורים, הייתי גר עם בן דוד וכל חודש הייתי צריך לעזור לו ב- 1,000 ₪ עם הדירה. לא יכל לקבל אותי מקום עבודה מסודר מתחת לגיל 18, אז מצאתי עבודות בשחור וכל הזדמנות לכסף אז זה היה כסף. זה היה פיתוי והוא גם פיתה אותי. כשראיתי את האדומים קיבלתי סחרחורת. הכוונה שלי את השטר האדום של ה- 200 ₪. זה סינוור אותי. הייתי קטן ובמצב משפחתי וכלכלי קשה, וזה סינוור אותי. הייתי צריך את זה באותו רגע, אז חשבתי שאם אני אגיד יותר אז אני אוכל לקבל והכל סבבה... ביום ראשון הוא לא נתן לי את הכסף ואז נתקלתי בדוד או באריאל והם התחילו לדבר איתי ... אני חששתי וראיתי שהוא מאיים עלי ולא ידעתי איך להתמודד עם זה ולא רציתי להרגיש מאוים ולכן החלטתי ללכת למשטרה...".
(עמ' 20, ש' 20-28; עמ' 21, ש' 1-5 לפרוטוקול).

בשאלות משלימות מטעם בא-כוח המאשימה, הוסיף המתלונן כך:

"ש. ... עולה שהיית זקוק לכסף.
ת. נכון. באותו רגע ובאותו גיל ובאותו מצב כלכלי, הייתי מרגיש שאני צריך את זה. זה לא היה מתוך סחיטה, אלא מתוך שאני צריך משהו ואני מנסה לקבל יותר ואם לא, אז לא. אמרתי שאני אתמקח כמו בשוק.
ש. אז האם כל הסיפור עלילה?
ת. לא. הוא היכה אותי אבל הוא רצה להביא אותי למצב שאני אתגרה, והוא ידע שהמצב הכלכלי שלי לא תקין, לא אמיד, והוא רצה לגרות אותי ולמשוך לי את העין. זה מפתה והתפתיתי לזה ...".
(עמ' 21, ש' 11-19 לפרוטוקול).

כפי שאבהיר בהמשך הדברים, הסבר זה של המתלונן מתיישב היטב עם ראיות נוספות בתיק מהן עולה בבירור כי הנאשם ידע שמצבו האישי, המשפחתי והכלכלי של המתלונן היה קשה. בהתחשב בכך, ונוכח פערי הכוחות הניכרים בין הנאשם למתלונן כפי שיובהר בפסקה 28 להלן, הרי ההסבר שנתן המתלונן לפיו בתחילה התפתה לכסף שהוצע לו, ניסה להגדיל את הסכום אך ויתר כשראה שהנאשם מסרב לכך, הוא אמין בעיני ומשקף את אשר אירע.

16. סיכומם של דברים עד כה; מצאתי את גרסתו של המתלונן אמינה בהיותה משכנעת מתוכה וכן נתמכת בחיזוקים חיצוניים ובהם: התייעוד הרפואי וכן המזכר אודות שיחה טלפונית של החוקרת המשטרתית עם הרופא שטיפל במתלונן. לגרסתו של המתלונן ניתן למצוא תמיכה בנקודות מהותיות גם בעדותו של מנגיסטו וכן בעדות הנאשם עצמו, ועל כך יפורט להלן. כאמור, הסנגור נמנע מלחקור נגדית את המתלונן על סתירות ותהיות שונות עליהן עמד בסיכומיו בעל-פה, והדבר עלול לפעול לרעת ההגנה. עם זאת, מטעמים עליהם עמדתי לעיל, אני סבורה כי גם לגופם של דברים, אין בסתירות או בתהיות עליהן הצביע הסנגור כדי לפגוע באמינות גרסת המתלונן.

עדויות של מנגיסטו (עד תביעה מס' 2) ובחינת אמינותה

17. מנגיסטו נחקר במשטרה לאחר שזו קיבלה את פרטיו מהנאשם (ת/ 1 ש' 21; מזכר בת/ 5). הוא הוזמן להעיד במשפט כעד תביעה, אולם לא התייצב למתן עדות עד אשר הוצא כנגדו צו הבאה. שתי הודעותיו של מנגיסטו במשטרה הוגשו כראיה מטעם התביעה, וזאת בהסכמת הסנגור (ת/ 7, ת/ 8).

משמיעת עדותו של מנגיסטו לפני התרשמתי כי מדובר בעד שנרתע ממסירת עדות בבית-המשפט. מדבריו של מנגיסטו לפני עליה כי החשש שלו ממסירת עדות, נבע משני טעמים: ראשית, מנגיסטו מסר במשטרה שתי הודעות, כאשר ההודעה המשטרתית השנייה נגבתה ממנו תחת אזהרה, בחשד למתן הודעה כוזבת ביחס להודעה המשטרתית הראשונה שנגבתה ממנו. ניכר היה לאורך מתן העדות לפני, כי העד חשש להיקלע למצב בו הוא עצמו נחשד בביצוע עבירה. כך למשל, כבר בראשית עדותו, היה חשוב לעד להדגיש לפני כי: **"אני לא רציתי להיות מעורב בסיפור הזה...אני לא הרבצתי לו..."** (עמ' 23 לפרוטוקול). בהמשך העדות, הוסיף מנגיסטו: **"מנסים לתפור עליי תיק"** (עמ' 28, ש' 19 לפרוטוקול), וכן: **"אני אין לי תיקים ואני גם מצטער שהייתי באותו רגע שם..."** (עמ' 29, ש' 31 לפרוטוקול). על רקע כל אלה, הרושם שהתקבל הוא כי מדובר בעד שבמהלך עדותו ניסה ככל יכולתו להרחיק עצמו מחשד לביצוע עבירה כלשהיא.

שנית, בישיבה שהתקיימה לפני ביום 3.3.2014, ציין בא-כוח המאשימה לפרוטוקול כי מנגיסטו מסר לו בשיחה טלפונית עימו, כי הוא יודע על דיון ההוכחות שנקבע לאותו מועד, אולם הוא לא מתכוון להתייצב אליו שכן: **"...קיבל כל מיני טלפונים שהוא לא יודע מטעם מי, שמאיימים עליו ושהוא לא רוצה להגיע לדיון..."** (פרוטוקול מיום 3.3.2014, ש' 11-13). כאשר בא-כוח המאשימה שאל את מנגיסטו בעדותו לפני מהי הסיבה לכך שלא התייצב לדיון ההוכחות הקודם באופן שחייב הוצאת צו הבאה כנגדו, השיב מנגיסטו **"אני שומר את זה לעצמי"**. לאחר מכן ביקש מנגיסטו מבא-כוח המאשימה: **"תגיד לשופטת מה אמרתי לך"**, ובהמשך הוסיף: **"אני לא צריך להסתבך"** (עמ' 32 לפרוטוקול). אעיר כי טענת האיומים שהעלה מנגיסטו בפני בא-כוח המאשימה בהתאם לדברים שתועדו בפרוטוקול הדיון מיום 3.3.2014, מתיישבים היטב עם גרסת המתלונן לפיה איום על-ידי אדם שלישי לבל יתלונן במשטרה.

18. לאחר בחינת מכלול עדותו של מנגיסטו והתרשמתי הבלתי אמצעית מהעד, אומר כי עדותו של מנגיסטו היתה מתחמקת ומתפתלת, וכי לאורך מתן העדות ניכרו מאמציו של מנגיסטו שלא לסבך את עצמו בביצוע עבירות, וכן לא לסבך את הנאשם. אף-על-פי-כן, לאחר שהוסבר לעד על-ידי בא-כוח המאשימה כי תשובותיו לא ישמשו כנגדו, ולאחר שהעד עומת עם דברים מפורשים שאמר בחקירתו השנייה במשטרה תחת אזהרה, אישר מנגיסטו כי "יכול להיות" שמה שאמר במשטרה הוא נכון והוסיף כי אינו זוכר את הפרטים היום. בסופה של דרך, אני בדעה כי בעדותו של מנגיסטו בבית-המשפט יש כדי לחזק את גרסת המתלונן במספר סוגיות מהותיות, וכי אין בעדותו של מנגיסטו כדי לתמוך בגרסת האליבי שהעלה הנאשם. כדי לעמוד על הטעמים למסקנותיי אלה, אפנה לבחון את עדותו של מנגיסטו בהתייחס

למקטעים השונים של האירועים נשוא כתב-האישום.

19. בכל הנוגע למקטע הראשון (פציעת המתלונן ביום שישי) - אין חולק כי מנגיסטו לא היה עד ראיה ישיר לאירוע בו המתלונן נפצע בראשו. אותה עת, מנגיסטו היה בתוך חנות המכולת של הנאשם (מנגיסטו העיד שהיה לקוח בחנות המכולת ושמדי פעם היה עוזר לנאשם בעבודתו בחנות). בעקבות מהומה ששמע מחוץ לחנות, יצא מנגיסטו החוצה וראה את המתלונן לאחר שכבר נפצע. לדבריו של מנגיסטו, המתלונן "**היה כולו דם**" (עמ' 23, ש' 5 לפרוטוקול), ולא השיב לשאלתו ממה נפצע.

בפתח עדותו לפני, טען מנגיסטו כך: "**היינו במכולת, ציון [הנאשם - ד.כ.ל], ועוד לקוחות ואני. אני שמעתי מהומה, יצאנו לבחוף, היה שם גם הרבה אנשים. פתאום ראיתי את ד' [המתלונן-ד.כ.ל] מדמם...**" (עמ' 23, ש' 4-5 לפרוטוקול). בהמשך החקירה הראשית, כשנשאל מנגיסטו היכן היה הנאשם כשהוא עצמו יצא מהחנות החוצה בעקבות המהומה ששמע בחוף, השיב מנגיסטו כך:

"ש. האירוע עצמו, אמרת שהיית בפנים ושמעת מהומה ויצאת החוצה. איפה היה ציון [הנאשם-ד.כ.ל]?
ת. לא ראיתי אותו. היו הרבה אנשים.
ש. כשיצאת החוצה, האם ראית את ציון?
ת. לא.
ש. כשהיית במכולת, ראית את ציון?
ת. בהתחלה כן. אחר כך לא.
ש. בזמן ששמעת את המהומה בחוף, ראית את ציון?
ת. לא זוכר שראיתי את ציון."
(עמ' 31, ש' 11-18 לפרוטוקול; ההדגשות שלי - ד.כ.ל).

לשאלותיו של הסנגור בחקירה הנגדית בסוגיה הנדונה, השיב מנגיסטו כך:

"ש. בהודעה שלך במשטרה, ת/ 7, אתה אומר מפורשות שביום שישי היית בחנות של ציון [הנאשם-ד.כ.ל] וישבת איתו, אז שמעתם מהומה בחוף (שורה 2) ואז יצאתם החוצה.
ת. לא שנינו יצאנו ביחד. שנינו לא יצאנו ביחד.
ש. ציון היה בחנות באותו זמן.
ת. אני לא זוכר שהוא היה.
ש. אבל במשטרה אמרת שציון היה בפנים. הזיכרון אז היה יותר טרי מאשר עכשיו.
ת. אני לא זוכר ששנינו יצאנו יחד."
(עמ' 32, ש' 24-30 לפרוטוקול; ההדגשות שלי - ד.כ.ל).

אוסף כי מעיון בהודעתו הראשונה של מנגיסטו במשטרה אליה הפנה הסנגור בטיעונו (ת/ 7), עולה כי אמנם בתחילת אותה הודעה משטרתית טען מנגיסטו כי יצא מהחנות ביחד עם הנאשם. עם זאת, אני רואה לציין כי בהמשך אותה הודעה משטרתית, נשאל מנגיסטו על-ידי החוקר המשטירתי האם יכול להיות מצב שהנאשם היכה את המתלונן

בראשו. מנגיסטו השיב בשלילה, ונימק זאת כך: "אני לא מאמין, כי אני מכיר את ציון [הנאשם-ד.כ.ל], אין בכלל קשר ביניהם. גם בגלל איך שזה קרה זה לא יכול להיות...יכול להיות שאחד האנשים שהיו שם דחף אותו, הפתח בראש שלו היה מאחורה" (ת/7, ש' 40-36). ודוק, המתלונן לא השיב לחוקר המשטרתי כי לא יתכן שהנאשם היכה את המתלונן שכן היה יחד עימו בתוך החנות כאשר החלה המהומה בחוץ. יתר על כן; בהודעה המשטרתית השנייה שנגבתה ממנגיסטו תחת אזהרה כחשוד בגין מתן עדות כוזבת, נשאל מנגיסטו במפורש על-ידי החוקר המשטרתי האם כאשר שמע את הרעש מחנות המכולת, הנאשם היה עימו באותו רגע. מנגיסטו השיב: "אני הייתי בתוך החנות של סחראי [הנאשם-ד.כ.ל] ואת הרעש שמעתי בחוץ". גם במקרה זה ניתן לראות כי מנגיסטו נמנע מלהשיב לשאלה האם הנאשם היה עימו בתוך החנות אותה העת, על-אף שנשאל על כך במפורש. עוד אוסיף כי באותה הודעה משטרתית שנייה שנגבתה תחת אזהרה, השיב מנגיסטו לחוקר המשטרתי כי אינו זוכר שהלך ביחד עם הנאשם לכיוון בו היה המתלונן בחוץ (ת/8, ש' 109-104). כל אלה, מקשים להתבסס על תשובתו הראשונית של מנגיסטו בהודעתו הראשונה במשטרה (ת/7). לגישתי, נוכח אמירותיו הברורות של מנגיסטו לפניי, המשתלבות עם הדברים שמסר מנגיסטו בהודעתו השנייה במשטרה תחת אזהרה, המסקנה המתבקשת היא כי אין למצוא בעדותו של מנגיסטו תמיכה ממשית לטענת האליבי של הנאשם, שכן מדברי מנגיסטו עולה כי כאשר שמע את המהומה ויצא החוצה, הנאשם לא היה עימו.

למען שלמות התמונה אציין כי בעדותו במשפט, סיפר מנגיסטו כי ביום שישי נוהגים אנשים לשבת מחוץ לחנות המכולת של הנאשם ולשתות "הכל" (עמ' 26 ש' 25 לפרוטוקול). עדות זו מחזקת את עדות המתלונן בדבר "אווירה של אלכוהול" ששררה מחוץ לחנות המכולת. בהמשך לכך, אוסיף כי לשאלת הסנגור, השיב מנגיסטו כי הנאשם לא היה שיכור אותה עת (עמ' 33 לפרוטוקול).

20. בכל הנוגע למקטע השני (הנסיעה לטר"ם וקבלת טיפול רפואי ביום שישי)- מנגיסטו העיד לפניי כי שמע מאחרים שהנאשם הסיע את המתלונן לטר"ם, ואז נסע לשם כדי לבדוק אם המתלונן בסדר. כאשר הגיע לבנין טר"ם, המתלונן היה במהלך קבלת טיפול רפואי. לטענת מנגיסטו, הוא לא ראה שם את הנאשם. מנגיסטו המתין למתלונן כ-20 דקות עד גמר הטיפול, ואז הציע למתלונן להסיע אותו. לשאלת בא-כוח המאשימה מדוע נסע לטר"ם, השיב מנגיסטו כי: "את אח של ד' [המתלונן-ד.כ.ל] יצא לי להכיר. ד' גם ילד קטן מבחינת הגיל". לכן, לפי טענת מנגיסטו, רצה לבדוק את מצבו של המתלונן (עמ' 25, ש' 23 לפרוטוקול). אומר מיד כי תשובה זו אינה משכנעת, בשים לב לכך שמדובר היה בשעת אחר-הצהריים מאוחרת של יום שישי. המתלונן נשמע בקלטת העימות עם הנאשם במשטרה (ת/6), מספר כי לא הכיר היטב את מנגיסטו "רק שלום-שלום". מנגיסטו אף הוא אישר בעדותו לפניי כי לא הכיר היטב את המתלונן. לפיכך, ההסבר שסיפק מנגיסטו בעדותו במשפט מדוע הטריח עצמו להגיע לטר"ם ואף המתין שם דקות ממושכות לסיום הטיפול של המתלונן, אינו משכנע. נראה כי מנגיסטו הגיע לטר"ם ואף הציע למתלונן כסף וזאת בשליחות הנאשם, ולכך אתייחס בהמשך הדברים.

ודוק, בתחילת חקירתו הראשית בבית-המשפט, טען מנגיסטו כי היה לבד עם המתלונן בטר"ם. עם זאת, בהמשך עדותו לפניי עומת מנגיסטו עם דברים שמסר בהודעתו השנייה במשטרה שנגבתה תחת אזהרה (ת/8). באותה הודעה, סיפר מנגיסטו כי הגיע לטר"ם אדם נוסף שהוא לא יודע אם הוא בן-דוד של הנאשם, וכי אותו אדם עלה עימו ועם המתלונן לרכב כאשר נסעו מטר"ם לבית הוריו של הנאשם. באותה הודעה משטרתית, מנגיסטו אף מסר את תיאור מראהו של אותו אדם וכן את שמו הפרטי - "שי" (ת/8, ש' 64-59, ש' 91). בעדותו לפניי טען מנגיסטו בתחילה כי אינו זוכר זאת. לאחר שבא-כוח המאשימה הבהיר למנגיסטו כי תשובותיו לא ישמשו כנגדו ורענן את זכרונו שוב באמצעות ההודעה המשטרתית, אישר העד כי הוא נזכר שעישן בטר"ם סיגריה ביחד עם אותו "שי" כשהמתלונן היה בטיפול (עמ' 29, ש' 25 לפרוטוקול). בכך אישר המתלונן בעדותו לפניי את נוכחותו של אותו "שי" בבנין טר"ם, כפי מסר בהודעתו

השנייה במשטרה. עדות זו מחזקת את גרסת המתלונן שטען כי היה אדם נוסף בטר"ם (כזכור, המתלונן טען כי אותו אדם איים עליו לבל יתלונן במשטרה).

21. בכל הנוגע למקטע השלישי (הנסיעה מטר"ם והמפגש ליד בית הוריו של הנאשם ביום שישי) - מנגיסטו העיד כי לאחר סיום הטיפול הרפואי בטר"ם, הוא הציע להסיע את המתלונן ברכבו. לטענת מנגיסטו, המתלונן ביקש לפגוש את הנאשם, ולכן מנגיסטו הסיע את המתלונן לבית הוריו של הנאשם.

ודוק, בתחילת החקירה הראשית הכחיש מנגיסטו כי שוחח בטלפון עם הנאשם, ואף הכחיש כי הציע למתלונן כסף מטעמו של הנאשם (עמ' 25 לפרוטוקול). בהמשך חקירתו הראשית, עזמת מנגיסטו עם דבריו בהודעתו המשטרתית השנייה שנגבתה ממנו תחת אזהרה (ת/8). באותה הודעה משטרתית סיפר מנגיסטו כי הנאשם שוחח עימו בטלפון, שאל אותו אם יש לו כסף לתת למתלונן עבור הטיפול הרפואי, וכי בעקבות כך הוא (מנגיסטו) הוציא שטר של 200 ₪ והציע אותו למתלונן, אולם המתלונן סירב לקחת את הכסף (ת/8, ש' 70, 74). כאשר נשאל מנגיסטו על כל אלה במסגרת חקירתו הראשית בבית-המשפט, אישר מנגיסטו כי "**יכול להיות**" ששוחח בטלפון עם הנאשם (עמ' 28, ש' 3 לפרוטוקול). בהקשר זה אעיר כי סביר מאד שהשניים שוחחו ביניהם טלפונית, שכן אחרת לא ברור כיצד ידע מנגיסטו כי הנאשם שוהה בבית הוריו, וכיצד ידע להביא את המתלונן לשם דווקא כאשר הלה ביקש לפגוש את הנאשם. זאת ועוד; בעדותו לפני הנאשם אישר כי שוחח טלפונית עם מנגיסטו.

בהמשך החקירה הראשית, אישר מנגיסטו כי שאל את המתלונן אם הוא צריך כסף עבור הטיפול הרפואי שקיבל, וכי הוא (מנגיסטו) הוציא שטר של 200 ₪ והמתלונן סירב לקבלו. בתחילה טען מנגיסטו לפני כי עשה זאת מיוזמתו המלאה, מתוך טוב-לב ורצון לסייע למתלונן, ולא בגלל שהנאשם ביקש זאת ממנו (עמ' 28 לפרוטוקול). על-פני הדברים, הטענה לפיה מנגיסטו הציע למתלונן 200 ₪ עבור הטיפול הרפואי, וזאת ביוזמתו המלאה ומטוב-ליבו ולא בשליחות של הנאשם, אינה נראית הגיונית. זאת, הן מאחר שסכום של 200 ₪ הוא הרבה מעבר לעלותו של טיפול רפואי בטר"ם, ששיעורו עשרות ₪ בודדות; והן מאחר שהתרשמתי כי מנגיסטו אינו אדם עתיר באמצעים ו-200 ₪ הינם סכום כספי לא פעוט עבורו (עובדה היא כי מנגיסטו נזקק לסוג של השלמת-הכנסה בחנות המכולת של הנאשם).

ואמנם, בהמשך החקירה הראשית שינה מנגיסטו מתשובתו, ואישר כי "**יכול להיות**" שמה שאמר במשטרה נכון (קרי- שהנאשם הוא שביקש ממנו בטלפון להציע את הכסף למתלונן) (עמ' 30 לפרוטוקול). בהתחשב בטעמים עליהם עמדתי בפיסקה 17 לעיל (קרי- החשש של העד בבית-המשפט לסבך עצמו בעבירה פלילית וכן חששו מלמסור עדות לפני כנגד הנאשם); וכן בהתחשב בכך שמנגיסטו טען כי אינו זוכר את מלוא הפרטים היום בחלוף כשלוש שנים וחצי מאז האירועים ואישר כי יתכן שהדברים שמסר במשטרה נכונים; אני רואה להעדיף בסוגיה הנדונה את תשובותיו של מנגיסטו בהודעתו השנייה במשטרה, שנגבתה ממנו תחת אזהרה זמן קצר לאחר האירועים (ראו והשוו: ע"פ 71/76 מרילי נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 813, 819-820 (1976), וכן: ע"פ 9141/10 סטואר נ' מדינת ישראל, פסקה נז ואילך (28.4.2014); עוד ראו והשוו: סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971). מהודעה האמורה עולה כי היה זה הנאשם שביקש ממנגיסטו להציע את הכסף למתלונן. בעדות זו יש כדי לחזק באופן מהותי את גרסת המתלונן לפיה מנגיסטו הציע לו 200 ₪ ואמר לו כי "**זה מתנה מציון [הנאשם-ד.כ.ל]**", ואילו המתלונן סירב לקבל את הכסף.

22. בכל הנוגע למקטע הרביעי (המפגש במכולת של הנאשם ביום ראשון) - מנגיסטו העיד לפני כי ביום ראשון בבוקר הוא הלך למכולת של הנאשם לפני העבודה כדי לקנות סיגריות, ואז המתלונן הגיע למכולת ומנגיסטו שמע את

המתלונן מבקש מהנאשם כסף. יוער כי בהודעה המשטרית הראשונה (ת/7) ציין מנגיסטו כי המתלונן ביקש מהנאשם 1,500 ₪. לדברי מנגיסטו בעדותו לפניי, הוא שאל את הנאשם על מה הכסף, והנאשם השיב לו שהמתלונן מנסה לסחוט אותו (עמ' 26 ש' 10-11 לפרוטוקול). בתחילת החקירה הראשית, טען מנגיסטו כי זו היתה הפעם הראשונה ששמע "מילה על כסף". אינני רואה לקבל טענה זו, בשים לב לקביעתי בפסקה 21 לעיל, לפיה מנגיסטו הציע למתלונן 200 ₪ לפי בקשתו של הנאשם, וזאת כבר ביום שישי שקדם לכך. אוסיף ואומר כי מנגיסטו ניסה להרחיק עצמו ממעורבות כלשהיא בסכסוך בין הנאשם למתלונן, וטען כי לא דיבר עם המתלונן באותו מפגש ביום ראשון (עמ' 31 ש' 28-31 לפרוטוקול). עדות זו אינה אמינה בעיניי בשים לב לכך שהנאשם עצמו אישר לפניי את הדברים שאמר בקלטת העימות שנערך בינו לבין המתלונן במשטרה (ת/6), לפיהם מנגיסטו "העיף" את המתלונן מחנות המכולת באותו בוקר של יום ראשון.

מכל מקום, יש בעדותו של מנגיסטו לגבי המקטע האמור כדי לחזק את גרסת המתלונן לפיה הגיע לחנות המכולת של הנאשם ביום ראשון בבוקר, כדי לקבל מהנאשם כסף. זאת, בעקבות ההבטחה שלטענת המתלונן הנאשם נתן לו במהלך פגישתם ביום שישי. אוסיף ואומר כי גם אם הנאשם השיב לשאלתו של מנגיסטו כי המתלונן מנסה לסחוט אותו, אין בכך כדי לשכנעני כי תשובה זו שיקפה את האמת, והנימוקים לכך יובהרו בהמשך הדברים.

23. סיכומם של דברים; מטעמים עליהם עמדתי לעיל, אני סבורה כי עדותו של מנגיסטו מחזקת את גרסת המתלונן במספר נקודות מהותיות: ראשית, בקיומה של "אווירה של אלכוהול" מחוץ לחנות המכולת של הנאשם בעת הרלוונטית. שנית, בדימום הרב שירד מראשו של המתלונן עקב פציעתו. שלישית, בקיומו של אדם נוסף בבניין טר"ם (לטענת המתלונן, המדובר באותו אדם שאיים עליו לבל יתלונן במשטרה). רביעית, בכך שמנגיסטו שוחח טלפונית עם הנאשם לאחר סיום הטיפול הרפואי של המתלונן בטר"ם, וכן בכך שמנגיסטו הציע למתלונן סכום של 200 ₪ בשמו של הנאשם. זאת ועוד; מטעמים עליהם עמדתי בפסקה 19 לעיל, אני סבורה כי עדותו של מנגיסטו אינה תומכת בטענת האליבי שהעלה הנאשם.

עדות הנאשם ובחינת אמינותה

24. באופן כללי, הנאשם ניסה בעדותו לפניי למזער מחומרת פציעתו של המתלונן, להרחיק עצמו מביצוע מעשה עבירה כלשהיא, וכן לצייר עצמו כאדם טוב-לב שכל רצונו היה לסייע למתלונן מתוך אזרחות טובה וידיעתו על קשייו האישיים של המתלונן. בד בבד, ניסה הנאשם לאורך כל עדותו להשחיר את פני המתלונן ולציירו כאדם רודף-בצע, שכל מטרתו היתה להעליל על הנאשם כדי לסחוט ממנו כסף על לא עוול בכפו. כפי שיובהר להלן, מצאתי את עדותו של הנאשם בלתי אמינה וחוטאת לאמת. גרסת הנאשם לא התיישרה עם ראיות אחרות בתיק בלא הסבר משכנע לכך, והיא אף לא נשאה כוח משכנע מתוכה. כדי לבאר את הנימוקים שמונחים בבסיס מסקנות אלה, אתייחס גם הפעם לפרטי עדותו של הנאשם בהתאם למקטעים השונים של האירועים נשוא כתב-האישום.

25. בכל הנוגע למקטע הראשון (פציעת המתלונן) ולמקטע השני (הנסיעה לטר"ם וקבלת טיפול רפואי)- הנאשם אישר כי היו אנשים ששתו אלכוהול מחוץ לחנות המכולת שלו, אולם טען כי הוא עצמו לא שתה אלכוהול. לדברי הנאשם, לקראת כניסת שבת, הוא היה עם מנגיסטו ועוד מספר לקוחות בתוך חנות המכולת. הם שמעו מהומה בחוץ ואז יצאו החוצה. בעדותו לפניי, טען הנאשם כי הוא יצא החוצה ביחד עם מנגיסטו. קרי- הנאשם העלה טענת אליבי לפיה בעת שהמתלונן נפצע מחוץ לחנות המכולת, הוא היה בתוך החנות ביחד עם מנגיסטו. עם זאת, טענה זו אינה תואמת לכאורה את דברי הנאשם בהודעתו השנייה במשטרה, שם השיב הנאשם לשאלת החוקר המשטרתי, כי הוא יצא

מהחנות ומנגיסטו **יצא אחריו** (ת/ 2, ש' 31). יוער כי דברים אלה של הנאשם בחקירתו במשטרה, משתלבים עם עדותו של מנגיסטו בבית-המשפט לפיה כאשר שמע את המהומה ויצא החוצה מהמכולת, הנאשם לא היה עימו (ראו: פסקה 19 לעיל). כל אלה מקשים לאמץ את טענת האליבי שהעלה הנאשם.

אוסף ואומר כי בחקירתו במשטרה וכן בעדותו לפני, טען הנאשם כי בחנות המכולת שלו היו קיימות בעת הרלוונטית מצלמות אבטחה שצילמו את פנים החנות. הנאשם אף מסר בחקירתו המשטרית מועד מדויק יחסית, בו לפי הנטען נפצע המתלונן מחוץ לחנותו (כחמש דקות לפני כניסת שבת - ת/ 2, ש' 5-6). לכאורה, בסמוך לאחר האירועים נשוא כתב-האישום, יכול היה הנאשם לבדוק בעצמו את סרטי האבטחה שהיו בשליטתו ובהישג ידו בתוך חנות המכולת שלו, וזאת על-מנת לאשש את טענת האליבי שלו לפיה במועד הרלוונטי לפציעת המתלונן, שהה בתוך חנות המכולת. דא עקא, בהתאם לעדותו לפני, הנאשם נמנע מלבדוק את סרטי האבטחה הנדונים וטען כי ביקש מהמשטרה לעשות כן (עמ' 38, ש' 11 לפרוטוקול). בהתייחס לכך, אומר כי העובדה שהיתה בשליטת הנאשם ראייה אובייקטיבית לכאורה לאישוש טענת האליבי שלו, ואף-על-פי-כן הוא לא בדק את אותה ראייה ולא הציג אותה, אומרת דרשני. כידוע, הלכה פסוקה היא כי אם נמנע בעל דין מהצגת ראייה רלבנטית שבהישג ידו, ללא הסבר סביר, ניתן להסיק כי אילו הובאה הראייה, היא היתה פועלת לרעתו (ראו: ע"פ 9409/09 בן יהודה נ' מדינת ישראל, פסקה י"א (28.3.2011)).

מכל מקום, לפי עדותו של הנאשם במשפט, לאחר שיצא מחוץ למכולת, הוא ראה את המתלונן **"עם טיפה דם בראש ושפשופים ביד או משהו כזה"** (עמ' 35, ש' 2 לפרוטוקול). הנאשם אישר כי רצה לעזור למתלונן ו"לנקות אותו", וטען הציע לקחת אותו למיון **"בתום לב"**. לטענת הנאשם, הוא לקח את המתלונן ברכב שלו לטר"ם כאשר שניהם לבד, ללא נוכחות אדם שלישי ברכב. כאשר הם הגיעו לטר"ם, הנאשם שאל את המתלונן האם הוא צריך 200 ₪ עבור תשלום לטיפול הרפואי בטר"ם. המתלונן השיב בשלילה ואז הנאשם נסע משם והמתלונן נכנס לבדו לבניין טר"ם (עמ' 37 לפרוטוקול). בחקירה נגדית, השיב הנאשם כי יכול להיות שהוא היה זה שביקש ממנגיסטו לגשת לטר"ם כאשר המתלונן היה שם. ובלשונו של הנאשם: **"אולי אמרתי בוא תראה מה קורה לו, כי אני מיהרתי לאישה ולילדים..."** (עמ' 36, ש' 29-30 לפרוטוקול).

בהתייחס לדברים האמורים, אעיר כי עדותו של הנאשם לפני לפיה ראה "טיפה דם בראש" של המתלונן, אינה מתיישבת עם התיעוד הרפואי לעניין עומק החתך בראשו של המתלונן. היא אף אינה מתיישבת עם עדות המתלונן ועם עדותו של מנגיסטו לפיה ירד למתלונן דם רב מהראש. זאת ועוד; לז ירדה למתלונן "טיפה דם בראש" כנטען על-ידי הנאשם לפני, לא ברור מדוע הנאשם הציע למתלונן להסיעו לקבלת טיפול רפואי בטר"ם. אוסף כי עדות הנאשם לפני לפיה לא היה עימו ועם המתלונן אדם נוסף ברכב בעת הנסיעה לטר"ם, אינה תואמת את דברי הנאשם עצמו בהודעתו הראשונה במשטרה לפיהם חוץ מהמתלונן, היה עימו חבר נוסף ברכב (ת/ 1, ש' 5-6). היא אף אינה מתיישבת עם עדות המתלונן שנמצאה אמינה, לפיה ישב ברכב קרוב-משפחה של הנאשם, שאיים על המתלונן בנוכחות הנאשם לבל יתלונן במשטרה. עדותו האמורה של הנאשם אף אינה מתיישבת עם עדותו של מנגיסטו לפני, לפיה בטר"ם נכח אדם נוסף אותו כינה מנגיסטו בחקירת המשטרה בשם "שי", והיא אף אינה מתיישבת עם העולה מהמזכר בו צוין כי הרופא בטר"ם מסר לחוקרת המשטרית אודות נוכחות אדם נוסף יחד עם המתלונן בחדר הרופא. לאי התאמות אלה בין גרסתו של הנאשם במשפט, לבין הגרסה שמסר בחקירה אשר משתלבת עם יתר הראיות שהוצגו לפני, לא הציג הנאשם הסבר ממשי על-אף שנשאל על כך. הדבר יכול להצביע על כך שהנאשם ניסה למזער מחומרת הפגיעה שהוא עצמו גרם למתלונן, וכן להרחיק קיומו של אדם נוסף שאיים על המתלונן בנוכחותו.

26. בכל הנוגע למקטע השלישי (הנסיעה מטר"ם והמפגש ליד בית הוריו של הנאשם ביום שישי) ולמקטע הרביעי

(המפגש בחנות המכולת של הנאשם ביום ראשון לאחר מכן) - הנאשם טען בעדותו לפני כי זמן לא רב לאחר שהוריד את המתלון מרכבו ליד בניין טר"ם, מנגיסטו התקשר אליו בטלפון (יוער כי כך אמר הנאשם גם בהודעתו המשטרית השנייה - ת/2, ש' 12). בחקירתו הנגדית, לא שלל הנאשם אפשרות לפיה "**יכול להיות**" שהוא ביקש ממנגיסטו להציע למתלון כסף בשל הטיפול הרפואי שקיבל, אף שטען לפני כי אינו זוכר זאת (עמ' 37, ש' 23 לפרוטוקול). מכל מקום, לדברי הנאשם, מנגיסטו אמר לו באותה שיחה טלפונית כי המתלון ברכב ורוצה לשוחח עימו. הנאשם היה אותה עת אצל הוריו וביקש שהשניים יגיעו לשם. לטענת הנאשם, הוא ירד למטה ועמד ביחד עם המתלון במרחק-מה מהרכב של מנגיסטו. לטענת הנאשם, המתלון ביקש ממנו סכום של 1,500 ₪ ואיים שאם לא ישלם לו את הכסף, הוא יתבע אותו ויגיד שהנאשם הוא שגרם לפציעתו. לטענת הנאשם, הוא השיב למתלון: "**תעשה מה שאתה רוצה**" (עמ' 35, ש' 13-14 לפרוטוקול). בהמשך לכך, הגיע המתלון ביום ראשון בבוקר לחנות המכולת של הנאשם, ושוב ביקש כסף ואיים שיתבע את הנאשם ושיתלון נגדו במשטרה. הנאשם סירב לשלם למתלון ולטענתו אמר לו: "**על מה אני אתן?**" (עמ' 35, 40 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם את הדברים שאמר בקלטת העימות עם המתלון במשטרה (ת/6), לפיהם מנגיסטו "העיק" את הנאשם מחנות המכולת באותו הבוקר, ואמר לו: "**לך מפה, משהו כזה**" (עמ' 41 לפרוטוקול). לטענת הנאשם, המתלון סחט אותו כספית, ולדבריו: "**הכל זה בצע כסף**" (עמ' 41 לפרוטוקול).

27. לאחר בחינת מלוא הראיות שהובאו לפני, אני סבורה כי גרסת הנאשם לפיה לא היה מעורב כלל בפציעת המתלון, והציע לו 200 ₪ לצורך הטיפול הרפואי מתוך טוב-לב גרידא, אינה הגיונית מתוכה: ראשית, בחקירה נגדית העריך הנאשם כי טיפול רפואי בטר"ם עולה כ- 60-70 ₪. בהתחשב בכך, לא הוצג לפני הסבר משכנע מדוע הנאשם לפי גרסתו-שלו, הציע למתלון סכום של 200 ₪ עבור טיפול רפואי (עמ' 42 לפרוטוקול).

שנית, הנאשם טען כי המתלון סירב לקחת את ה- 200 ₪ שהציע לו והשיב כי יש לו כסף לטיפול. בהתחשב בכך, לא ברור מדוע הנאשם ראה לביקש ממנגיסטו להציע למתלון שוב 200 ₪ בסיום הטיפול הרפואי בטר"ם (כאמור, הנאשם לא שלל אפשרות כי כך ביקש ממנגיסטו. מנגיסטו עצמו מסר בהודעתו המשטרית השנייה כי הנאשם ביקש ממנו להציע כסף למתלון).

ודוק, הצעת הכסף מטעמו של הנאשם, מחזקת את גרסת המתלון לפיה הנאשם לא נסחט על-ידי המתלון, אלא להפך- הנאשם ניסה להניא את המתלון מהגשת תלונה במשטרה באמצעות תשלום כסף. זאת ועוד; העובדה שהנאשם לא שלל בחקירתו הנגדית את האפשרות שמנגיסטו הגיע לטר"ם לפי בקשתו-שלו, מחזקת את גרסת המתלון לפיה מנגיסטו היה עושה-דברו של הנאשם, וכי הצעת הכסף שבאה לאחר מכן מטעמו של מנגיסטו, נעשתה בשמו של הנאשם (כאמור, מנגיסטו העיד על כך בהודעתו השנייה במשטרה תחת אזהרה). גם סכום הכסף שהנאשם העיד שהציע למתלון - 200 ₪ - דומה לסכום עליו העיד המתלון, ותומך בגרסת המתלון בהקשר זה.

28. טענת הנאשם לפיה המתלון העליל עליו עלילת שווא כדי לסחוט ממנו כסף שלא כדיו, אף היא אינה בעלת כוח משכנע, וזאת מהנימוקים הבאים: ראשית, לו המתלון היה רודף בצע וכל מטרתו היתה לסחוט כסף מהנאשם בלא שהנאשם עולל לו דבר, לא ברור מדוע לגרסת הנאשם-עצמו, המתלון סירב לקחת ממנו את ה- 200 ₪ שהציע לו לפני כניסתו לקבלת טיפול רפואי בטר"ם. אף לא ברור לפי אותה גרסה, מדוע המתלון סירב ליטול שטר של 200 ₪ מידי של מנגיסטו כאשר הנ"ל הציע לו סכום זה בשמו של הנאשם.

שנית, אם רדיפת בצע היתה כל מעיינו של המתלון, לא ברור כיצד הגשת תלונה במשטרה כנגד הנאשם,

קירבה את המתלונן בדרך כלשהיא להשגת מטרה זו. (יוער כי הנאשם אישר בחקירתו הנגדית כי המתלונן לא הגיש נגדו תביעה אזרחית כלשהיא בניסיון לתבוע ממנו כסף).

שלישית, הנאשם העיד כי הגיש תלונה במשטרה בגין כך שהמתלונן סחט אותו. עם זאת, לא הוצג לפניי שום תיעוד על הגשת תלונה כאמור (עמ' 35 לפרוטוקול).

לבסוף, ולא פחות חשוב בעיניי- מצפייה בקלטת העימות של הנאשם והמתלונן במשטרה (ת/ 6), וכן מהתרשמותי הבלתי אמצעית מהעדים באולם בית-המשפט, אוכל לומר כי גרסת הנאשם לפיה המתלונן סחט אותו כספית על לא עוול בכפו אינה משכנעת, בשים לב לפערי הכוחות הניכרים ולהבדלי האישיות בין שני הצדדים. הן מדבריו של הנאשם במהלך העימות המוקלט בינו לבין המתלונן במשטרה (ת/ 6), והן מדבריו של הנאשם בעדותו לפניי, עלה כי הנאשם ידע שהמתלונן הוא אדם צעיר בגילו (הנאשם השתמש לא פעם בכינוי "ילד" ביחס למתלונן). הנאשם אף ידע שהמתלונן מנותק מהוריו, חסר עבודה קבועה ומתקשה לפרנס את עצמו. לא פעם, סייע המתלונן לנאשם בחנות המכולת תמורת כסף או מוצרים, עקב מצבו הכלכלי הקשה, ובלשונו של הנאשם: "**בשביל לזרוק את הזבל הוא מקבל סיגריה**" (עמ' 42 לפרוטוקול). המתלונן עצמו סיפר אף הוא בעדותו לפניי על קשייו האישיים והכלכליים אותה עת, וטען כי טרם האירועים נשוא כתב-האישום הוא שיתף את הנאשם וסיפר לו אודות קשייו (ראו: פסקה 15 לעיל). יוער כי עצם ההתייחסות בחקירה המשטרית וכן בבית-המשפט לקשיים האמורים, הובילה את המתלונן לסערת-רגשות ולדמעות (עמ' 17 לפרוטוקול). הנה כי כן, בין הנאשם למתלונן שררו פערי כוחות ניכרים, הן מבחינת הגיל והן מבחינת המצב האישי, המשפחתי והכלכלי, ושני הצדדים היו מודעים לפערי כוחות אלה. זאת ועוד; התרשמתי כי המתלונן הינו בחור צעיר, פגיע ונעדר תחכום ממשי. למעשה, גם הנאשם אישר לפניי כי המתלונן היה "ילד לא מתוחכם" (עמ' 43 לפרוטוקול). לעומת זאת, התרשמתי כי הנאשם הינו בעל אישיות דומיננטית, המקרינה חוסן וביטחון. בהתחשב בכל אלה, בלתי סביר בעיניי שהמתלונן - כך לפי גרסת הנאשם - הצטייד לפתע בנחישות ובתחכום, וזמן קצר לאחר פציעתו בדרך עלומה, החליט להעליל דווקא על הנאשם כי הוא זה שגרם לפציעתו; הרהיב עוז להתייצב פנים-מול-פנים ליד בית הוריו של הנאשם כדי לדרוש ממנו כסף ללא סיבה ממשית; אזר אומץ להגיש במשטרה תלונה שקרית כנגד הנאשם; ואף הצליח להוסיף ולעמוד על גרסתו השקרית בעימות פנים-מול-פנים שנערך עם הנאשם בתחנת המשטרה. נוכח פערי הגיל והכוח בין הצדדים כמפורט לעיל, וכן נוכח אישיותו הפגיעה של המתלונן אל מול אישיותו הדומיננטית של הנאשם, התקשיתי מאד להשתכנע כי כך היו פני הדברים.

29. לגישתי, המסקנה המתבקשת ממכלול הדברים האמורים הינה כי גרסת הנאשם בנוגע לעבירות הפציעה בנסיבות מחמירות ושיבוש מהלכי משפט, חטאה לאמת. אני סבורה כי הוכח מעבר לספק סביר שתמונת הדברים היתה הפוכה מכפי שהנאשם ניסה להציג בעדותו. לאחר בחינת מכלול הראיות בתיק, המסקנה אליה הגעתי היא כי הוכח ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים שהנאשם היה מודע לגילו הצעיר, לפגיעותו ולמצבו הכלכלי הקשה של המתלונן, וכי הנאשם ניצל זאת לרעה - תחילה, כאשר נתן דרור לזעמו שהתעורר בשל עניין של מה בכך, ופצע את המתלונן באופן חמור באמצעות הטחת בקבוק בירה בראשו. ולאחר מכן, כאשר הנאשם ניסה להניא את המתלונן מהגשת תלונה כנגדו במשטרה, באמצעות הצעה של סכום כסף פעוט יחסית, בידעו כי המתלונן הינו צעיר המנותק מהוריו ובמצב כספי רעוע.

אוסף ואומר כי מעדות המתלונן אותה מצאתי אמינה, עלה כי לא רק שהנאשם הציע למתלונן כסף כדי שלא יתלונן נגדו במשטרה, אלא המתלונן היה נתון גם תחת איומים מסביבתו של הנאשם לבל יגיש תלונה במשטרה פן יבולע לו. ודוק, כתב-האישום אינו מייחס לנאשם עבירת איומים. זאת ועוד; זהותו של אותו אדם שלישי שאיים על המתלונן, לא

נחשפה. בנסיבות אלה, לא התבקשתי ואינני רואה לקבוע ממצאים בשאלה האם הנאשם היה נוכח בעת השמעת דברי האיומים כנגד המתלונן על-ידי אחרים, והאם היה שותף להם בדרך זו או אחרת.

התייחסות לטענות הגנה נוספות

30. בסיכומי בעל-פה, טען הסנגור לשני מחדלי חקירה בתיק: האחד, העדר תפיסת סרטי מצלמות אבטחה בתוך חנות המכולת של הנאשם ומחוצה לה, וכן בניין טר"ם בו קיבל המתלונן טיפול רפואי. והשני, העדר חקירתו של מר נ א, חברו של המתלונן. בהתייחס לטענות אלה של הסנגור, אומר כך: ראשית, הסנגור ויתר על העדתו של הממונה על החקירה במשטרה, וממילא לא חקר על המחדלים הנטענים ולא איפשר הצגת הסברים אפשריים להם.

שנית, לא ברור כיצד ניזוקה ההגנה בגין אי גביית הודעה משטרית ממר נ א, חברו של המתלונן, בשים לב לכך שאין טענה כי מר א היה עד לאירוע התקיפה עצמו. כל שנטען על-ידי המתלונן במשטרה, היה כי מר א ראה את הדם שניגר מראשו, דבר שאינו שנוי במחלוקת (נ/ 1, ש' 22; עמ' 19, ש' 21-22 לפרוטוקול).

שלישית, בכל הנוגע למצלמות - הסנגור לא הוכיח כי בניין טר"ם בבית-שמש, אכן "מכוסה" על-ידי מצלמות המקליטות את הנצפה בהן. בהתחשב בכך, לא הוכח מחדל חקירתי כאשר המצלמות הנטענות לא נבדקו. זאת עוד; הנאשם מסר בעדותו במשפט כי מצלמות האבטחה מחוץ לחנות המכולת שלו, אינן "מכוסות" את האזור בו התרחש האירוע (עמ' 37, ש' 32 לפרוטוקול). בהתחשב בכך, שוב לא הוכח מחדל חקירתי כאשר אותן מצלמות לא נבדקו על-ידי המשטרה. אשר למצלמות האבטחה בתוך חנות המכולת של הנאשם - הנאשם הוא שמסר למשטרה על דבר קיומן של מצלמות אלה, והן היו ברשותו ובשליטתו של הנאשם. בפיסקה 25 לעיל כבר התייחסתי למשמעות הנודעת לכך, ואני מפנה לדבריי שם.

לבסוף, אזכיר באופן כללי כי מבחן של ראיות התביעה אינו מותנה בשאלה האם ניתן היה להשיג ראיה טובה נוספת, אלא האם הראיות שבאו לפני בית-המשפט מספיקות לביסוס הרשעה. כידוע, די בראיה "מספקת", ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה "המקסימאלית" שניתן להשיג. במקרה דנן, אני סבורה כי בתשתית הראייתית שהונחה לפניי, יש כדי להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר.

ממצאים ומסקנות

31. בכל הנוגע לעבירה של תקיפת קטין לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין- הוכח לפניי כי המתלונן היה קטין כבן 17 ו- 10 חודשים בעת האירועים נשוא כתב-האישום. עוד הוכח לפניי כי הנאשם היה מודע לגילו הצעיר של המתלונן. כך למשל, בעימות המצולם בין הנאשם למתלונן בחקירת המשטרה (ת/ 6), הירבה הנאשם לומר למתלונן "אתה לא בגיל שלי". הן בעימות והן בעדות לפניי כינה הנאשם את המתלונן "ילד" (ת/ 6א, ש' 10; עמ' 43, ש' 26 לפרוטוקול). עם זאת, הנאשם לא נשאל בחקירה נגדית שאלות שתכליתן לברר האם הנאשם היה מודע לקטינותו של המתלונן בשעת המעשים. מחדל זה מעורר קושי - הן מאחר שבתשובתו לאישום כפר הנאשם מחוסר ידיעה בקטינותו של המתלונן; הן מאחר שהמתלונן היה בזמן הרלוונטי על סף בגירות (בן 17 ו- 10 חודשים) ולא ברור האמנם הנאשם היה מודע בשעת אמת לגילו המדויק של המתלונן; והן מאחר שבעת המעשים היה המתלונן כבד-משקל וניתן היה לסבור כי מדובר בצעיר שבגר. (ניתן לחזות בדמותו של המתלונן בקלטת העימות במשטרה - ת/ 6. אעיר כי בדיון לפניי, שנערך כשלוש וחצי שנים לאחר מכן, מראהו של המתלונן היה שונה ביחס לקלטת העימות, והמתלונן אמנם ציין בעדותו כי מאז האירועים

נשוא כתב-האישום השיל ממשקלו באופן משמעותי).

בהתחשב בכל אלה, ועל-אף שהוכח לפניי כי הנאשם היה מודע לגילו הצעיר של המתלונן בעת הרלוונטית, אני רואה לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירה של תקיפת קטין, שכן נותר ספק סביר בשאלת מודעותו של הנאשם לגילו המדויק של המתלונן בשעת אמת. אעיר כי העבירה של תקיפת קטין שיוחסה לנאשם לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין, כוללת מלבד יסוד ה"קטינות", גם רכיב של תקיפה הגורמת "חבלה של ממש". רכיב זה הוכח לפניי מעבר לספק סביר, הן מבחינת היסוד העובדתי והן מבחינת היסוד הנפשי ועל כך אעמוד מיד. יחד עם זאת, מאחר שיוחסה לנאשם עבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות, ומאחר שהרכיב של גרימת "חבלה של ממש" נבלע ביסוד של "פגיעה" בעבירה האמורה, לא ראיתי להרשיע את הנאשם בעבירה של גרימת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין (זאת, תחת העבירה של תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) לחוק שיוחסה לו בכתב-האישום).

32. בכל הנוגע לעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו- 335 לחוק העונשין- אני סבורה כי יסודותיה של עבירה זו הוכחו לפניי מעבר לספק סביר. במישור העובדתי, הוכח כי הנאשם רץ לעבר המתלונן והטיח בראשו בקבוק זכוכית של בירה, בשל עניין מה מה-בכך. התחתית של בקבוק הזכוכית פגעה בחלק האחורי של ראש המתלונן, וגרמה לחתך מדמם באורך של 4 ס"מ ובעומק שהגיע עד לעצמות הקרקפת והצריך תפרים. ברי כי החתך האמור, אשר בקע קרום חיצוני של הגוף, מילא אחר יסודות הגדרת "פצע" בהתאם לסעיף 34כד לחוק העונשין. עוד ברי כי בקבוק הזכוכית אותו הטיח הנאשם בראשו של המתלונן, היווה "נשק קר" כאמור בסעיף 335א(1) לחוק. למען שלמות התמונה, אעיר כי הוכח שהמתלונן ניסה להתגונן מהבקבוק באמצעות ידיו, וקיבל מכה גם בהן.

אשר ליסוד הנפשי - ניתן להשתמש בחזקה, שלא נסתרה במקרה דנן, לפיה אדם מודע לתוצאות הטבעיות של מעשיו. אדם שרץ לעבר חברו עם בקבוק זכוכית של בירה בידו ומכה באמצעותו את האחר בראשו, ודאי מודע לסכנה שהוא יוצר בהתנהגותו מבחינת האפשרות לפצוע את האחר שלא כדין, ומשמעות הדבר היא כי הוא נוהג לכל הפחות בפזיזות לעניין התוצאה האמורה.

33. בכל הנוגע לעבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין- לשונה של הוראת החוק האמורה קובעת כדלקמן:

244. שיבוש מהלכי משפט

"העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו- מאסר שלוש שנים; לעניין זה, 'הליך שיפוטי'- לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת ביתמשפט".

במישור העובדתי, הוכח לפניי מעבר לספק סביר כי הנאשם ניסה לשכנע את המתלונן שלא להגיש כנגדו תלונה במטרה ואף הציע למתלונן סכום של 1,000 ₪ בתמורה לכך. יובהר מיד כי לא נטען לפניי בשום שלב כי הנאשם הציע למתלונן את הכסף כפיצוי נזיקי על נזק גופני ונפשי שנגרם לו בגין מעשיו. לאורך כל הדרך, החל משלב החקירה ועד העדות לפניי, טען המתלונן כי הנאשם ניסה לשכנעו שלא להתלונן במטרה, וכי הכסף הוצע לו למטרה זו. כאמור, מצאתי את עדותו של המתלונן אמינה.

הרכיב ההתנהגותי בעבירה של שיבוש מהלכי משפט הינו רחב ("העושה דבר"). הדוגמאות המובאות בגוף סעיף 244 לחוק ("סיכול הזמנתו של עד" וכן "העלמת ראיות") אינן ממצות, והחלופה שמילותיה "ובין בדרך אחרת" מחילה עצמה על אפשרויות רבות נוספות. זאת ועוד; ההגדרה של הנסיבה "הליך שיפוטי" בסעיף 244 הנ"ל, כוללת בחובה גם חקירה פלילית. בהלכה הפסוקה כבר נקבע כי אין הכרח שההליך השיפוטי יהיה תלוי ועומד, ודי שהנאשם ידע או האמין כי צפוי הליך שיפוטי (לרבות חקירה פלילית). בהתחשב בכל אלה, הצעת כסף כדי שלא תוגש תלונה במשטרה בגין ביצוע עבירת אלימות, מקיימת את היסוד העובדתי של עבירת שיבוש מהלכי משפט (בדומה, למשל, למקרה בו מוצעת לאדם טובת-הנאה כדי שלא ימסור עדות במשפט באופן שנועד לסכל את הזמנתו כעד, כמוזכר בגופה של הוראת-סעיף 244 הנ"ל).

ודוק, העובדה כי המתלונן ניסה תחילה להתמקח עם הנאשם על הסכום הכספי שישולם לו תמורת אי הגשת תלונה במשטרה, אינה משנה לצורך התקיימות היסוד העובדתי של העבירה, בהתחשב בכך שהוכח כי הנאשם הוא אשר פנה למתלונן, ניסה לשכנעו שלא להתלונן במשטרה וכן הציע לו את ההצעה הכספית הנדונה. גם העובדה שבסופו של דבר המתלונן לא קיבל לידיו כסף, וכן העובדה שהמתלונן הגיש כנגד הנאשם תלונה במשטרה, אינן משנות לצורך העניין, שכן מדובר בעבירת התנהגות (קרי- אין הכרח להוכיח גרימת תוצאה של שיבוש מהלכי משפט). הדבר נובע מתפיסת המחוקק המונחת בבסיס העבירה הקבועה בסעיף 244 לחוק העונשין, ולפיה הפגיעה באושיות המשפט על-ידי מעשה שנעשה מתוך שאיפה לשיבוש הליכים הינה כה חמורה ומסוכנת, עד כי יש לאסור על ההתנהגות האמורה בלא דרישה לגרימת שיבוש הליכים בפועל. (לניתוח מכלול יסודותיה של העבירה לפי סעיף 244 לחוק, ראו: רע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(5) 729 (2001)).

אשר ליסוד הנפשי- הוכח לפניי מעבר לספק סביר כי הנאשם הציע למתלונן כסף "בכוונה למנוע הליך שיפוטי", קרי- בכוונה למנוע הגשת תלונה במשטרה שתוביל לפתיחת חקירה פלילית כנגד הנאשם עקב פציעתו את המתלונן באמצעות נשק קר. (במאמר מוסגר, אעיר כי נוכח הוכחתה של כוונה כאמור, אין צורך לעשות שימוש בהלכת הצפיות, אף שנקבע ברע"פ 7153/99 אלגד הנ"ל כי היא חלה בנוגע לעבירה הנדונה).

סוף דבר

34. אשר על כן, ונוכח הטעמים האמורים, אני רואה לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירה של תקיפת קטין, נוכח קיומו של ספק סביר בדבר מודעותו של הנאשם לקטינותו של המתלונן בעת הרלוונטית. עם זאת, אני קובעת כי המאשימה הוכיח מעבר לספק סביר את יסודותיהן של יתר העבירות שיוחסו לנאשם בכתב-האישום, ולפיכך אני מרשיעה אותו בעבירות הבאות: פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו- 335 לחוק העונשין; וכן שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק.

ניתנה היום, כ"ב אייר תשע"ד, 22 מאי 2014, במעמד הצדדים.